

Kristību stāsti

„Pionieris ir cilvēks, kurš kaut ko izdara pirmais,” teica mamma.

Noele Lamberte Barusa

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)
Šie notikumi risinājās ASV.

Marija grozījās spoguļa priekšā un apbrīvoja savu balto kleitu. Tā bija tā pati kleita, kas bija mugarā viņas mammai kristībās. Vecvecmamma Marluse to bija pielāgojusi, lai tā derētu Marijai. Tagad Marija to varēja vilkt savās kristībās!

„Tu esi skaista!” Mamma paņēma Mariju pie rokas un viņu pagriezta.

Marija iesmējās. „Vai es varu to valkāt jau šodien?”

„Paglabāsim to līdz kristībām, lai tā paliek skaista un tīra, labi?” teica mamma.

„Labi.” Marija kristīsies, kad viņai paliks astoņi gadi, un viņa jau kādu laiku gatavojās šim notikumam. Viņa apmeklēja Sākumskolu, lasīja Svētos Rakstus un pat devās uz savu draugu kristībām. Taču šķita, ka viņas dzimšanas diena vēl bija tik tālu!

Marija apsēdās kopā ar mammu uz dīvāna un viena otru samīļoja. „Mammu, cik tev bija gadu, kad tu kristījies?”

„Man bija 16 gadi.”

„Oho! Kāpēc tu tik ilgi gaidījī?”

Mamma cieši apskāva Mariju. „Jo līdz tam es nezināju par Jēzus Kristus atjaunoto Baznīcu. Taču es sāku apmeklēt Baznīcas pasākumus ar dažiem draugiem, un jo vairāk es uzzināju par Baznīcu, jo vairāk es vēlējos kristīties!”

„Kādēļ?” jautāja Marija.

„Jo es gribēju iemantot mūžīgo ģimeni.” Mamma norādīja uz tempļa attēlu, kas karājās pie sienas. „Es uzzināju, ka kādu dienu varētu tikt saistīta ar savu ģimeni templī uz mūžību. Mūžīgā ģimene bija mans sapnis. Un kristības bija tam sākums! Tagad mans sapnis piepildās.”

Marija pasmaidīja. „Tev ir tētis, Malorija un mazā Miva! Un, protams, arī es.”

„Jā, tieši tā. Un arī vecmamma Andžela.”

„Vai vecmamma kristījās kopā ar tevi?”

„Viņa dažus gadus pagaidīja. Taču ikreiz, kad mēs bijām netālu no kāda tempļa, mums patika apstāties un uz to paskatīties.”

Marija domāja par to, kā mamma kopā ar vecmammu skatās uz templi. „Un kā ir ar tēti? Cik gadu bija viņam, kad viņš kristījās?”

„Viņš bija 11 gadus vecs.”

„Un viņš tolaik dzīvoja Brazīlijā?”

„Tieši tā,” atbildēja mamma. „Cilvēki visā pasaulē mācās par Jēzu un kristīšanos. Daudzi no viņiem ir pionieri.”

„Pionieri?”

„Pionieris ir cilvēks, kurš kaut ko izdara

pirmais,” mamma paskaidroja.

Marija par to padomāja. „Gluži kā tu biji pirmais cilvēks savā ģimenē, kurš kristījās?”

Mamma pamāja ar galvu un pasmaidīja.

Tieši tad istabā ienāca tētis un iespiedās uz dīvāna blakus viņām.

„Tēt, vai tu biji pionieris savā ģimenē?”

„It kā. Pēc savām kristībām es uzzināju, ka vecmamma Rozimere jau bija mūsu Baznīcas locekle!”

Taču gadiem ilgi viņa nebija to apmeklējusi.”

„Vai tiešām? Kas notika?”

„Es sāku apmeklēt baznīcu. Tad man pievienojās brāļi un tad arī vecmamma Rozimere. Pat vecvecmamma Marluse nāca ar mums!”

Marija iztēlojās, kā tētis viens pats gāja uz baznīcu, un tad — kā viņam līdzī gāja vairāk ģimenes locekļu.

„Oho!” Marija teica. „Man patīk klausīties jūsu stāstos. Tie liek man ar lielāku aizrautību gaidīt savas kristības.”

„Paldies, ka uzdevi mums visus šos jautājumus, Marija,” teica tētis. „Vai mēs tagad varam tev uzdot vienu?”

Marija apstiprinoši pamāja ar galvu. Ko gan viņi varētu jautāt?

„Kāpēc tu vēlies kristīties?”

Marija padomāja par to, ko viņa mācījās no Svētajiem Rakstiem un kā viņa jutās baznīcā. „Tāpēc, ka es vēlos sekot Jēzum un būt kopā ar savu ģimeni mūžīgi.”

Mamma un tētis pasmaidīja, un Marija cieši apskāva savus vecākus. „Es nevaru sagaidīt!” ●

TAMIJAS LIONAS ILLUSTRĀCIJAS

